

Spomini na štorijo o suškem gradu

Kot mlad fant sem, tako kot takrat vsi drugi, pešalil v šolo. Ker je moja sestra malo starejša, sem moral tri dolga leta kar sam prehoditi tri kilometre dolgo pot, ki nas je vodila mimo starega suškega gradu. O tej čudoviti starodavni stavbi so pripovedovali grozovite pripovedke. Vsakokrat, ko sem moral sam mimo gradu, sem imel občutek, kot da sem porinjen v to starodavno zgodbo:

Pred davnimi časi je na suškem gradu živel in upravljal graščino zelo hud in strog možakar, ki so mu pravili „flegar“ – oskrbnik. Nikoli ni zapustil gradu brez svojega črnega psa, katerega so se vsi bali. Imel je ognjene oči in je strašno zarenčal, če se mu je kdo približal. Tako sta flegar in njegov pes ustražovala podložnike in za vsako malenkost je gospodar kaznoval prebivalce.

V tistem času je bila tudi navada, da je moral vsak plačevati „desetino“ – ali v obliki deleža poljskih pridelkov ali pa tudi v obliki denarja.

Tako si je grajski upravitelj v teku časa nabasal veliko premoženja. Vsak večer se je usedel pred skrinjo, polno cekinov, in jih strastno prešteval, črna žival pa nikoli ni bežala od svojega gospodarja. Že dolgo je ljudstvo sumilo, da je flegarjev črni pes sam hudič.

Nekega večera je prišel v grad ubog kmetič, da bi prosil gospoda za odpustitev letnega prispevka. Pokleknil je pred njega in ga prosil: „Vse poljske pridelke nam je letos toča pobila; prosim vas za usmiljenje!“

Flegar pa je vzel svoj bič in udaril kmetiča. „Ti zlodej ti leni, prinesi mi, kar je mogoč!“ V tem hipu pa je pes zarenčal, se

spremenil v hudiča in odnesel flegarja skozi okno. Flegar je ves prestrašen vpil in kmetič je poklical ljudi na pomoč. Ko so prihiteli in pogledali iz okna, so videli samo še kri, ki je curljala v dveh debelih curkih po zidu. Kot blisk se je novica o tem grozovitem dogodku širila po celi deželi.

Prebivalstvo si je močno oddahnilo, ker so se časi po flegarjevem izginotju zelo izboljšali. Strahovlada je pojedela, ostalo je le krvavo znamenje na južnem zidovju gradu, mimo katerega smo z neprijetnim občutkom groze stopali po šolski poti.

